

[Gert Petersen.]

vi ikke gik ind i detaljer omkring besparelserne, men vi er naturligvis nødt til at nævne besparelserne.

Må jeg sige til hr. Glistrup til allersidst: socialistisk folkeparti er også for besparelser på de offentlige udgifter, men det er de konkrete besparelser og først og fremmest dem, der er asociale, som ligger i dette konkrete forslagskompleks, vi er imod, og det er dem, vores dagsordensforslag vender sig imod.

Jens Møller (KrF):

Hr. Kjeld Olesen fra socialdemokratiet var utilfreds med flere af besparelserne. Han mente, at de var ikke særlig godt socialt afbalanceret. Jeg må sige, at jeg er i den situation, at jeg til dels må give ham ret i hans synspunkter. Vi har også ment, at der var nogle af dem, der ikke var så socialt afbalanceret, som de burde være. Vi har hen ad vejen arbejdet for at få dem gjort bedre, og det er da heldigvis lykkedes et godt stykke, men jeg skal da gerne indrømme, at vi havde gerne set dem endnu bedre, end de er.

Men der er jo det med et forlig — og et forlig er nødvendigt, hvis vi skal nogen vegne overhovedet — at man somme tider er nødt til at give sig noget og gå med til nogle ting, som man ikke er særlig glad for, for dog at få noget igennem af det, som er virkelig godt, og det må da også siges, at det er blevet lettere at acceptere disse ting, efter at vi nu ikke længere skal have den momsforhøjelse på 5 pct., som socialdemokratiet egentlig ikke protesterede imod, da de var med. Det betyder jo, at de samme familier nu ikke rammes på samme måde af denne momsforhøjelse, som de ville være blevet, hvis den var blevet opretholdt.

Hr. Glistrup var meget utilfreds med regeringens arbejde i de sidste 100 dage. Naturligvis kunne det have været gjort bedre, end det er blevet gjort. Alt menneskeværk er jo behæftet med fejl, men når vi tænker på de forudsætninger, der har været, den baggrund, regeringen har haft at arbejde på, så må man dog vist sige, at de har klareret det ganske godt. De har arbejdet med et folketings, hvor de to største partier ikke har kunnet blive enige om noget som helst andet, end at de var uenige med alle os andre.

Ikke engang et dagsordensforslag med mistillid til regeringen synes de at kunne

blive enige om. Man må håbe, hvis valget skulle komme, at vælgerne så vil huske det, ikke for de andre partiers skyld, men ganske enkelt for at vi kan få et arbejdsdueligt folketing fremover til gavn for os alle.

Jeg hører dog til dem, der stadig har håb om, at fornuften vil sejre, og at vi får dette forlig igennem, og derfor vil jeg stadig opfordre til, at man stemmer imod mistillidsdagsordenerne, og at man vedtager regeringens ændringsforslag.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg synes, jeg er nødsaget til at gøre et par bemærkninger til hr. Erhard Jakobsen. Hr. Erhard Jakobsen udtrykte den tanke, at momsens ikke vendte den tunge ende nedad. Der ligger jo en række bedømmelser, der viser det absolut modsatte, at momsens tværtimod rammer hårdest de folk, der bruger al deres fortjeneste eller indtægt til forbrug. Det lød jo helt forjættende — men viser også lidt om, med hvor megen afstand fra livet udenfor der nu og da kan leves i dette hus — at når man fik disse skatteomlægninger, ja, så kunne folk jo igen få lyst til at tage ekstra arbejde.

Ja, det kan de vel nok, men der er en del mennesker, der er tvunget til at gå ledige, det tal er et sted mellem 40.000 og 50.000. Der er titusinder af unge uregistrerede arbejdsløse. Der er folk, der er tvunget på deltid og på nedsat indtægt. Man prøver at forklare, at nu vil de nok give sig til at arbejde ekstra. Det, folketingset burde have som første forpligtelse, var at sørge for, at de folk kom i arbejde. Men her må man jo erindre sig, at såvel boligforliget som andre tidligere forlig har været med til at skabe denne uheldige situation, at der nu er tale om en stadig stigende arbejdsløshed.

Man bliver naturligvis blød om hjertet, når både finansministeren og statsministeren forklarer — ganske vist uden nogen former for bevisførelse, og det er vel af forståelige grunde — at man sætter beskæftigelsen overordentlig højt. Ja men så kunne man jo have gjort noget ved det. Man kunne have ophævet bygge- og anlægsstoppet, man kunne lade være med at begrænse udviklingen i den statslige sektor, man kunne have sørget for, at folk kom i arbejde, og man kunne i stedet for at tale om industriens konkurrenceevne have sat voldsomt ind for at